

[Enggaard.]

2,1 pct. for landet som helhed og 1,8 pct. for området uden for København, er vejede gennemsnit, at der altså ikke er tale om en almindelig talmæssig gennemsnitsberegning.

Jeg synes ellers, det interessanteste, som kom ud af den foregående runde i debatten her, var den bemærkning, der kom fra socialistisk folkepartis ordfører, hr. Ømann, som sagde: hvis det ikke lykkes for budgetministeren at spare mere end den milliard kr., der indtil nu er stillet i udsigt, så vil vi ikke bebrejde ham det hårdt. Hvis budgetministeren havde været her i dag — hvad jeg atter skal beklage han ikke er, da det på en vis måde fraskærer os muligheden for at gå langt ind i bespareldebatten — så ville han her have følt ansvaret lette fra sine skuldre. Den syndsforladelse, som socialistisk folkepartis ordfører her gav budgetministeren med hensyn til, at han ikke behøvede at tage det så tungt, hvis besparelserne ikke blev mere omfattende, end de har vist sig at blive til dato, synes jeg egentlig var vældig interessant, og jeg vil gerne spørge hr. Ømann, om det virkelig var så alvorligt ment, som det i første omgang lød.

Spørgsmålet om den ene milliard i besparelser skal efter venstræs opfattelse ikke ses i forhold til, om det er let eller svært at spare. Vi ved, det er svært at spare, det har det været for enhver regering, men vi finder, det er en nødvendighed at spare et noget større beløb end det, man hidtil er nået frem til, og når skuffelsen her i folketinget og i offentligheden i anledning af det opnåede resultat har været så betragtelig, som tilfældet er, så hænger det ikke mindst sammen med, at målsætningen for besparelserne er udstukket af budgetministeren selv. Den blev forelagt offentligheden i foråret, hvor budgetministeren gav oplysningen om, at man måtte spare mindst 2 milliarder kr. på hvert af de kommende finansår, hvis man skulle undgå skattestigninger, og at man derfor også sigtede efter disse 2 milliarder kr.

Da man senere, f. eks. i forbindelse med mødet i budgetoverslagsudvalget i juli, offentligt fremkom med tal, der sammenlagt for de aftalte og lineære besparelser drejede sig om 1.450 mill. kr. på daværende tidspunkt, med forhåbning om, at man kunne nå yderligere resultater, måtte vi endnu på det tidspunkt regne med, at målsætningen i

hvert fald var af størrelsesordenen de 2 milliarder kr., som den blev forelagt fra regeringens side i marts måned. Jeg siger disse ting for at fremhæve, at skuffelsen må ses på baggrund af, at budgetministeren selv havde sat sig et væsentligt højere mål end det, der nu er udsigt til at man kan nå, og jeg beklager meget, hvis nogen partier her i salen allerede på nuværende tidspunkt er parat til at give budgetministeren syndsforladelse med hensyn til den sidste milliard. Jeg tror, hverken vores finanspolitik eller vores skattetryk er tjent med det.

Jeg beklager egentlig at skulle diskutere disse ting med finansministeren, som jo er den uskyldige part i dette, for finansministeren og budgetministeren har jo på en måde en arbejdsdeling. Finansministeren skaffer pengene til veje, og budgetministeren giver dem ud, uanset at budgetministeren også er den, der tager æren for besparelserne. Det er i og for sig for smed at rette bager at henvende disse ord til finansministeren, men det var også først og fremmest ordføreren for socialistisk folkeparti, som jeg ville anholde for bemærkningen om, at man ikke ville bebrejde budgetministeren det stærkt, hvis han ikke nåede mere end det beløb, der allerede nu var fremme.

Ømann: Nu er det jo ikke en skam, ej heller for budgetministeren, at sætte sig høje mål. Jeg skal i øvrigt ikke blande mig i den målsætning, for den kender jeg intet til og har intet ansvar for. Men jeg kender noget til sparemekanikken fra min virksomhed i finansudvalget, jeg kender noget til VKRs halvvejs strandede spareplaner, det har vi set gentagne gange. Derfor sagde jeg dette for ligesom at lægge en dæmper på det, som har været VKRs hovedtema, at det, det udelukkende drejer sig om i finanspolitikken nu, det er besparelserne. Jeg sagde det for at gøre opmærksom på, at det kan ikke nytte noget at tro, at vi kan drive finanspolitik alene ved disse besparelser. Tror hr. Enggaard virkelig på hr. Poul Schlüters plan om 2,2 milliarder kr., når han nu skal gribe sig i barmen? Tror hr. Enggaard, når han skal hen og forhandle dem igennem med ministerierne og institutionerne, at det så går an, uden at lave alt for stor ravage, uden at lave besparelser, som kommer igen som dyre udgifter til næste år? Ja men vi